FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

föredraget den 13 juli 2000 [1]

1. Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) har genom beslut av den 27 oktober 1998, som inkom till domstolens kansli den 20 november 1998, begärt att domstolen, i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), skall tolka bestämmelserna i rådets beslut 83/516/EEG av den 17 oktober 1983 om Europeiska socialfondens uppgifter, [2] rådets förordning (EEG) nr 2950/83 av den 17 oktober 1983 om genomförandet av beslut 83/516/EEG om Europeiska socialfondens uppgifter, [3] och kommissionens beslut 83/673/EEG av den 22 december 1983 om förvaltningen av Europeiska socialfonden (ESF), [4] inom ramen för en tvist mellan bolaget Frota Azul-Transportes e Turismo L.da, som bildats enligt portugisisk rätt, (nedan kallat Frota Azul) och Directora-Geral do Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (avdelningen för ärenden rörande Europeiska socialfonden, nedan kallad DAFSE), som företräder den myndighet som på nationell nivå skall sköta den finansiella förvaltningen av operationer som samfinansieras av Europeiska socialfonden (nedan kallad ESF).

De faktiska omständigheterna

2. Frota Azul ansökte år 1987 om stöd från ESF och från det portugisiska organet för social trygghet (nedan kallat OSS) för att finansiera åtgärder för yrkesutbildning. Efter det att Frota Azul år 1988 hade genomfört åtgärderna, för vilka bolaget hade fått ett godkännande, ansökte bolaget hos DAFSE om att det återstående beloppet av det nationella stödet och av gemenskapsstödet skulle betalas ut. Generaldirektören för DAFSE intygade att de uppgivna utgifterna var riktiga och förmedlade begäran till ESF. Sex år senare, år 1995, meddelade DAFSE att begäran om utbetalning av det återstående beloppet hade omprövats och att de belopp som den därefter kunde intyga riktigheten av var lägre än de belopp som tidigare hade överlämnats till kommissionen. DAFSE vägrade följaktligen att intyga riktigheten av vissa utgifter och beordrade Frota Azul att, med förbehåll för det slutliga beslut som kommissionen skulle komma att fatta med anledning av ansökan om återbetalning av det återstående beloppet, återbetala ett belopp om 3 777 465 PTE som avsåg återstående belopp av stödet från ESF och av det nationella bidraget från OSS.

3. Frota Azul väckte talan vid Tribunal Administrativo do Círculo de Lisboa som upphävde det beslut som fattats av generaldirektören vid DAFSE. Grunden till beslu-

1 Originalspråk: franska.

2 — EGT L 289, s. 38; svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 11.

3 — EGT L 289, s. 1.

4 — EGT L 377, s. 1; svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 15.

tet var att DAFSE:s intygande av huruvida det rör sig om materiellt och räkenskapsmässigt riktiga utgifter endast består i en teknisk kontroll som förbereder det slutliga beslut som det ankommer på kommissionen att fatta. Genom att på grundval av kriterier avseende rimlighet och god finansiell förvaltning anse att vissa belopp inte berättigade till stöd och genom att beordra återbetalning av motsvarande belopp hade DAFSE följaktligen överskridit sina befogenheter.

4. DAFSE överklagade domen till Supremo Tribunal Administrativo, som har ställt sju tolkningsfrågor till domstolen, vilka skall återges efter en redogörelse för de bestämmelser som är tillämpliga på dem.

Tillämpliga bestämmelser

5. Beslut 83/516 är grundförfattningen på området. Två bestämmelser i detta skall anges här:

I artikel 2 föreskrivs följande:

"1.Bistånd från fonden skall ges för åtgärder som utförs av organ av såväl offentlig som privaträttslig karaktär.

2.De berörda medlemsstaterna skall garantera att åtgärderna genomförs framgångsrikt..."

6. Artikel 5.1 stadgar att "utan att det påverkar tillämpningen av övriga punkter i denna artikel skall fonden bevilja bistånd för 50 % av de bidragsberättigande utgifterna utan att överskrida det belopp med vilket den berörda medlemsstatens myndigheter bidrar".

7. Rådet antog samma dag *förordning nr 2950/83*. Denna innehåller följande bestämmelser som det i huvudsak skall hänvisas till för besvarandet av de frågor som ställts:

Artikel 5.4

"Ansökan om utbetalning av det återstående beloppet skall innehålla en utförlig rapport om innehållet, resultatet och de finansiella aspekterna av åtgärden i fråga. Medlemsstaten skall intyga den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning."

Artikel 6.1

"Om stödet från fonden inte används enligt de villkor som har fastställts i beslutet om godkännande, får kommissionen innehålla, minska eller dra in stödet efter att ha gett den berörda medlemsstaten tillfälle att framföra sina synpunkter."

Artikel 6.2

"Belopp som har betalats ut men som inte har använts enligt de villkor som har fastställts i beslutet om godkännande skall återkrävas. Den berörda medlemsstaten är subsidiärt ansvarig för återbetalningen av belopp som har betalats ut felaktigt..."

Artikel 7.1

"Med förbehåll för medlemsstaternas kontroller får kommissionen utföra kontroller på platsen."

Artikel 7.5

"På kommissionens begäran och enligt överenskommelse med den berörda medlemsstaten skall kontroller utföras av de behöriga myndigheterna i denna medlemsstat. Företrädare för kommissionen får delta i kontrollerna."

8. I beslut 83/673 preciseras slutligen följande:

Artikel 1.2 första strecksatsen

"Ansökningar om:

— slutlig utbetalning enligt artikel 5.4 i förordning (EEG) nr 2950/83 skall överlämnas på den blankett som beskrivs i bilaga 2."

Artikel 6.1 och 6.2

"1. Medlemsstaternas ansökningar om utbetalningar måste nå kommissionen

inom 10 månader från den dag då den berörda åtgärden slutförts. Ingen utbetalning skall göras för stöd, om denna ansökning lämnas in efter att denna tidsfrist gått ut.

2. Förskott måste betalas tillbaka när kostnaderna för åtgärden i fråga inte kan rättfärdigas på den blankett som beskrivs i bilaga 2 inom tre månader efter det att den 10-månadersperiod som fastställs i punkt 1 gått ut."

Artikel 7

"Om förvaltningen av en åtgärd för vilken stöd har beviljats är föremål för en undersökning på grund av misstänkta oegentligheter, skall medlemsstaten utan dröjsmål meddela kommissionen detta."

Tolkningsfrågorna

9. Supremo Tribunal Administrativo har ställt sju frågor med följande lydelse:

"1) Skall, inom ramen för tillämpningen av rådets förordning nr 2950/83, medlemsstatens beslut att inte intyga den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av utgifterna för en utbildningsåtgärd som samfinansieras av ESF, på grund av att utgifterna inte motsvarar de verkliga priserna för varor och tjänster på den nationella marknaden, att de angivna priserna för tjänsterna överstiger de maximipriser som har fastslagits i medlemsstaten, att alltför stora administrationskostnader har tagits upp, att använt material har angivits som till sin kvantitet eller typ inte har något samband med åtgärden eller som till sin kvantitet inte är motiverat för åtgärden i fråga, eller av andra skäl av samma art, anses som ett beslut om att utgifterna inte är bidragsberättigande eller skall det anses utgöra ett beslut som endast avser ett negativt intygande av den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av uppgifterna i ansökan om utbetalning i den mening som avses i artikel 5.4 andra meningen i samma förordning?

2) Skall minskningen av det nationella bidraget — som det behöriga nationella organet har beslutat vid den slutliga granskningen och utbetalningen av det återstående beloppet till följd av att vissa utgifter inte har intygats vara riktiga av de skäl som har angivits i föregående fråga — i enlighet med artiklarna 5.4 och 7.1 första meningen i förordning nr 2950/83, jämförda med artikel 5.1 och 5.5 i beslut 83/516, medföra en motsvarande proportionell minskning av gemenskapsstödet, varigenom det blir överflödigt och ogenomförbart att gemenskapsorganen omprövar den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av utgifterna, vid vilken omprövning gemenskapsorganen annars skulle kunna besluta att stödet

från ESF likväl inte skulle minskas när det gäller vissa av utgifterna?

3) När en medlemsstat, efter det att det har ingetts en ansökan om utbetalning av det återstående beloppet i enlighet med artikel 5.4 i förordning nr 2950/83, beslutar att dra in det nationella stödet till följd av att det har uppdagats allvarliga oegentligheter som påverkar hela det sammanhang inom vilket finansieringen har bedömts och beviljats, även om någon form av utbildningsåtgärd faktiskt har genomförts eller endast påstås ha genomförts, har då det organ som förvaltar Europeiska socialfonden inte längre något utrymme för skönsmässig bedömning och är det då inte längre motiverat att detta organ fattar ett slutligt beslut, eftersom det oåterkalleligen är uteslutet för gemenskapen att delta i åtgärden och eftersom beslutet redan har lett till den rättsverkan som består i en 'indragning av stödet', även på gemenskapsnivå, till följd av att det nationella organet har fattat ett beslut med den innebörden, och det med nödvändighet och automatiskt uppkommer ett hinder med denna innebörd i enlighet med vad som föreskrivs i ovannämnda artiklar i förordningen och beslutet samt i allmänna bestämmelser i ovannämnda gemenskapsregler som reglerar 'samfinansiering' och 'bidrag från fonden', eftersom en sådan situation under nämnda omständigheter inte längre skulle föreligga?

4) Skall ett intygande av 'den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning' tolkas så, att det är uteslutet att bedöma om utgifterna är rimliga med hänsyn till den verksamhet som faktiskt har bedrivits och till priserna för varor och tjänster på den nationella marknaden eller huruvida utgifterna var rimliga mot bakgrund av den komplexa struktur de ingår i, och skall det följaktligen anses att bedömningen endast skall omfatta en formell kontroll av att de uppgivna utgifterna hänför sig till de typer av utgifter som har godkänts, att de håller sig inom de totala ramar som föreskrivs för varje utgiftspost och av att de har bokförts på grundval av formellt riktiga handlingar som överensstämmer med gällande bokföringsregler?

5) Skall, med avseende på de utgifter som har uppkommit, tillämpningen av kriterier för bedömningen av om utgifterna är motiverade, såsom kontrollen av att utgifterna verkligen motsvarar marknadspriserna, av att administrationskostnader som har tagits upp inom det företag som har genomfört utbildningsåtgärden är korrekta, eller av att användningen av vissa kvantiteter eller typer av material är orimlig (exempelvis om de har varit dyrare än andra likaledes lämpliga material), för att genomföra en konkret utbildningsåtgärd, förbehållas gemenskapsorganen, så att kriterierna tillämpas likformigt och samtliga ekonomiska aktörer inom gemenskapen således behandlas lika, vilket i sin tur får återverkningar på tolkningen och tillämpningen av artikel 5.4 i förordning nr 2950/83?

6) Skall föreskriften i artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 om att befogenheten att innehålla, minska eller dra in stöd från fonden förbehålls kommissionen, med uteslutande av andra organ, utsträckas till det fall då det nationella organ som förvaltar utbildningsstödet innehåller, minskar eller drar in det 'nationella stödet'?

Om gemenskapsrätten inte anses utgöra hinder för att det på det nationella planet behöriga organet innehåller, minskar eller drar in det nationella stödet, får då ett sådant beslut, efter det att det har ingetts en ansökan om utbetalning av återstående belopp, omedelbar och automatisk verkan när det gäller den motsvarande andelen av gemenskapsstödet och gör beslutet det dessutom möjligt för det nationella organet att kräva omedelbar återbetalning av

— det nationella stödet, och/eller

— gemenskapsstödet?

Skall i motsatt fall gemenskapsrätten anses innebära att det nationella organet ovillkorligen skall begränsa sig till att vägra intyga riktigheten av vissa utgifter och invänta ett slutligt beslut från kommissionen och att det är först efter ett sådant beslut som det kan kräva återbetalning av något som helst förskott på återstående belopp, eftersom det endast är då, när de tidsmässiga villkoren (*ratione temporis*) för att kunna handla är uppfyllda, som det nationella organet är behörigt att besluta om återkrav eller återbetalning av felaktigt utbetalda belopp?

7) Kan den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning av återstående belopp för en utbildningsåtgärd, enligt artikel 5.4 andra meningen i rådets förordning nr 2950/83, intygas på ett giltigt sätt endast genom ifyllande av avsnitt 18 i den blankett som förekommer i bilaga 2 till kommissionens beslut 83/673/EEG av den 22 december 1983, när ansökan om utbetalning av återstående belopp har överlämnats i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 1.2 första strecksatsen, 1.3 och 1.4 samt artikel 6.1 och 6.2 i ovannämnda beslut, eller rör det sig om icke-materiella regler som endast hänför sig till formaliteter inom organet och inte är relevanta utåt och som inte utesluter att samma organ gör ett annat intygande än det första, i en separat handling eller på en annan blankett, i varje fall med beaktande av den rättsliga arten av de aktuella handlingarna samt av de begränsningar och förutsättningar som föreskrivs i nationell lag för sådana ändringar?"

Inledande anmärkning

10. Supremo Tribunal Administrativo har i sin redogörelse för skälen till beslutet om hänskjutande beskrivit den fråga som skall avgöras i följande ordalag:

"Inom ramen för detta förfarande är det endast nödvändigt att uttala sig om huruvida det var korrekt att genom domen i första instans ogiltigförklara beslutet av generaldirektören för DAFSE med åberopande av att denne inte var behörig vare sig att anta beslutet att vägra intyga riktigheten av vissa utgifter eller att kräva att de berörda skulle återbetala de belopp som motsvarade icke intygade utgifter. Domen i första instans utgår från att det beslut som generaldirektören för DAFSE har fattat utgör ett intrång i EG-kommissionens befogenheter och således är ogiltigt på grund av bristande behörighet, eftersom sagda institution ensam är behörig att godkänna ansökningar om finansiering från ESF, och således även ensam är behörig att besluta om huruvida vissa utgifter kan erhålla finansiering."

11. Denna definition av frågan ger mig anledning att i första hand undersöka den exakta räckvidden av det intygande "av den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning" som det behöriga nationella organet skall göra.

12. Skall detta intygande begränsas till en formell kontroll av räkenskaperna (fjärde frågan)? Skall detta intygande, om det avser att kontrollera om utgifterna står i överensstämmelse med den verksamhet som bedrivits eller om de är motiverade, förbehållas kommissionen (femte frågan)?

13. Skall beslutet att inte intyga den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av en del av utgifterna av den anledningen att de inte är motiverade anses som ett beslut om att utgifterna inte är bidragsberättigande (första frågan).

14. Det skall därefter undersökas huruvida det behöriga nationella organet är fritt att besluta om en minskning eller indragning av det nationella stödet, och om så är fallet, huruvida detta beslut automatiskt får konsekvenser för den del av stödet som är ett gemenskapsstöd (andra och tredje frågorna). Skall omvänt den befogenhet som enligt tillämpliga bestämmelser förbehålls kommissionen att innehålla, minska eller dra in stöd från fonden utsträckas till det "nationella stödet" (sjätte frågans första del)?

15. Den nationella domstolen har även frågat huruvida det behöriga nationella organet kan begära återbetalning av det nationella stödet och av ESF-stödet, innan kommissionen har fattat sitt slutliga beslut (sjätte frågans andra del).

16. Slutligen skall frågan besvaras huruvida det behöriga nationella organet, efter att ha gjort intygandet (vilket sker genom ifyllande av avsnitt 18 i den blankett som förekommer i bilagan till beslut 83/673), dessutom senare kan göra omprövningar och överlämna resultatet av dem i en annan form till kommissionen (sjunde frågan).

Den fjärde och den femte frågan

17. Den hänskjutande domstolen har ställt den fjärde och den femte frågan för att få klarhet i huruvida ett intygande av den "materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning" skall tolkas så "att det är uteslutet att bedöma om utgifterna är rimliga med hänsyn till den verksamhet som faktiskt har bedrivits och till priserna för varor och tjänster på den nationella marknaden eller huruvida utgifterna var rimliga mot bakgrund av den komplexa struktur de ingår i, och skall det följaktligen anses att bedömningen endast skall omfatta en formell kontroll av att de uppgivna utgifterna hänför sig till de typer av utgifter som har godkänts, att de håller sig inom de totala ramar som föreskrivs för varje utgiftspost och av att de har bokförts på grundval av formellt riktiga handlingar som överensstämmer med gällande bokföringsregler". Skall inte en bedömning, som går utöver denna formella kontroll, av om utgifterna är motiverade förbehållas gemenskapsorganen, så att kriterierna tillämpas likformigt och samtliga ekonomiska aktörer således behandlas lika, vilket i sin tur får återverkningar på tolkningen och tillämpningen av artikel 5.4 i förordning nr 2950/83?

18. Enligt den portugisiska regeringen kan intygandet i det avseendet inte begränsas till en ren räkenskapskontroll, utan innebär med nödvändighet en bedömning av huruvida de utgifter som anges i ansökan är stödberättigande eller inte "för att det skall kunna intygas för kommissionen huruvida dessa uppgifter är sanningsenliga och rättsenliga på så sätt att de faktiska utgifterna för den utförda åtgärden överensstämmer med de utgifter som har intygats".

19. Kommissionen har för sin del erinrat om att mottagarna av ett ESF-stöd skall underteckna en handling om godtagande av kommissionens beslut, som bland annat skall innehålla en förklaring av mottagarna att "det beviljade stödet skall användas i överensstämmelse med tillämpliga nationella och gemenskapsrättsliga bestämmelser samt även med beaktande av alla de uppgifter som har legat till grund för beslutet om godkännande av ansökan..."

20. Kommissionen har därefter försvarat en ståndpunkt som är jämförbar med den portugisiska regeringens ståndpunkt och bekräftat att "det ankommer på medlemsstaten att kontrollera om det stöd som beviljats har använts enligt kriterierna avseende lagenlighet och med iakttagande av de villkor som fastställts för verkställande av åtgärden". Kommissionen har dock tillagt att intyget från medlemsstaten emellertid inte är bindande för kommissionen och inte heller föregriper dess slutliga

beslut, eftersom kommissionen, om den så önskar, kan utföra egna kontroller och begära att medlemsstaten skall tillhandahålla de bevis och intyg som avses i artikel 5.4 i förordning nr 2950/83 (se artikel 7.3 i denna förordning).

21. Med detta förbehåll har kommissionen dragit slutsatsen att "medlemsstatens intygande av den faktiska och räkenskapsmässiga riktigheten skall inbegripa en bedömning av huruvida utgifterna är rimliga med hänsyn till den verksamhet som faktiskt har bedrivits eller till priserna för varor och tjänster på den nationella marknaden samt huruvida utgifterna var rimliga mot bakgrund av den komplexa struktur de ingår i". Medlemsstaten skall kontrollera om det har varit en god finansiell förvaltning av de allmänna medlen och om regeln om förhållandet mellan kostnader och effektivitet har följts.

Bedömning

22. Den portugisiska regeringens och kommissionens uppfattning kan inte godtas.

23. Genomförandet av gemenskapens stödprogram sker alltid via medlemsstaterna och de organ de utser för detta ändamål. Dessa organ finns nära mottagarna till stödet och kan således mycket bättre än kommissionen kontrollera under vilka förhållanden den av gemenskapen understödda verksamheten bedrivs. Detta är skälet till att det i artikel 5.4 i förordning nr 2950/83 framför allt föreskrivs att "ansökan om utbetalning av det återstående beloppet skall innehålla en utförlig rapport om innehållet, resultatet och de finansiella aspekterna av åtgärden i fråga".

24. Det behöriga nationella organet skulle inte vara till någon stor nytta om det endast skulle intyga att räkenskapshandlingarna är formellt riktiga. Kommissionen måste i så fall nämligen, i vartenda fall, skicka en delegation (i stället för att göra en enkel enkät) för att på ort och ställe kontrollera huruvida det understödda yrkesutbildningsprogrammet faktiskt har utförts korrekt.

25. Då medlemsstaterna dessutom enligt artikel 2.2 i beslut 83/516 skall garantera att de samfinansierade åtgärderna genomförs framgångsrikt kan intygandet inte begränsas till en ren kontroll av räkenskaperna.

26. Förstainstansrätten har för sin del redan i dom i målet Branco mot kommissionen[5] fastslagit att "enligt artikel 7.1 i förordningen kan såväl kommissionen som den berörda medlemsstaten kontrollera stödets användning..."

5 — Dom av den 11 juli 1996 i mål T-271/94 (REG 1996, s. II-749), punkt 4.

27. I ett motsvarande sammanhang har förstainstansrätten i dom i målet Proderec mot kommissionen [6] med rätta även fastställt att "[d]et... emellertid [är] så att såväl portugisisk rätt som gemenskapsrätten underställer användningen av offentliga medel ett krav på en god finansiell förvaltning".

28. Förstainstansrätten har vidare i punkt 88 fastslagit att "tillämpningen av kriteriet avseende 'rimlighet' och 'god finansiell förvaltning'... tvärtom fullständigt [omfattas] av den kontroll som medlemsstaten skall utföra utöver själva intyget avseende den faktiska och räkenskapsmässiga riktigheten, i enlighet med artikel 7 i beslut 83/673, när den misstänker oegentligheter, oavsett om det är fråga om ett bedrägeri eller inte".

29. Innebär denna definition av de nationella organens roll en risk att inte samma kriterier tillämpas i samtliga medlemsstater och att inte alla ekonomiska aktörer i gemenskapen underkastas samma behandling?

30. I likhet med den portugisiska regeringen och kommissionen har jag uppfattningen att så inte är fallet.

31. Som kommissionen har påpekat är nämligen de kriterier som används för en bedömning av de utgifter som anges i ansökan om utbetalning av återstående belopp, bland annat kriterierna avseende god finansiell förvaltning eller beaktandet av förhållandet mellan kostnader och effektivitet, kriterier som är allmänt tillämpliga i alla medlemsstater och som fastställts i gemenskapslagstiftningen. Dessa kriterier föreskrivs i artikel 2 i gemenskapernas budgetförordning och är således direkt tillämpliga i samtliga medlemsstater.

32. Till detta skall tilläggas att medlemsstatens beslut om intygande, som kommissionen har påpekat angående den fjärde frågan, inte är bindande för kommissionen och inte föregriper dess slutliga beslut.

33. Domstolen har nämligen, i domen i målet kommissionen mot Lisrestal m.fl., [7] uttryckt sig på följande sätt:

"Det skall tilläggas att även om ett beslut att innehålla, minska eller dra in biståndet från gemenskapen ibland speglar en bedömning och utvärdering som gjorts av de behöriga nationella myndigheterna, så är det emellertid kommissionen som i enlighet med artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 fattar det slutliga beslutet och ensam åtar sig det rättsliga ansvaret, gent-

6 — Dom av den 16 juli 1998 i mål T-72/97 (REG 1998, s. II-2847), punkt 87.

7 — Dom av den 24 oktober 1996 i mål C-32/95 P (REG 1996, s. I-5373), punkt 29.

emot biståndstagarna, för ett sådant beslut."

34. Förstainstansrätten har å sin sida angett att "det intyg som avses i artikel 5.4 i förordning nr 2950/83 [skall] anses som en handling som utfärdas med förbehåll av medlemsstaten". [8]

35. För det fall att det behöriga organet i medlemsstaten med orätt har godtagit eller med orätt har underkänt intyget om en viss utgift har kommissionen således alltid kvar möjligheten att rätta till felet.

36. Risken, som den nationella domstolen har åberopat, för att alla ekonomiska aktörer i gemenskapen inte behandlas lika är därmed undanröjd.

37. Jag föreslår följaktligen att domstolen på den fjärde och den femte frågan skall lämna följande gemensamma svar.

38. Ett intygande av huruvida uppgifterna i en ansökan om utbetalning av återstående belopp är materiellt och räkenskapsmässigt riktiga skall anses innefatta en bedömning av huruvida de utgifter som har uppkommit är rimliga och motiverade.

Den första frågan

39. Den nationella domstolen vill med sin första fråga få klarhet i huruvida en medlemsstats beslut att inte intyga att en del av utgifterna är materiellt och räkenskapsmässigt riktiga, på grund av att utgifterna är omotiverade eller oproportionerliga, skall anses som ett beslut om att dessa utgifter inte är bidragsberättigande.

40. Den portugisiska regeringen har i detta avseende noterat att det är med avsikt som uttrycket "intyga" används i artikel 5 i förordning nr 2950/83. Det handlar inte om en ren bedömning eller utvärdering.

41. Denna regering har härvid anfört att "när medlemsstaten får en begäran om utbetalning av det återstående beloppet skall den inte avge ett enkelt yttrande utan utreda i sak vad som kan godkännas och vad som skall underkännas och därvid agera som första kontrollinstans".

42. Den portugisiska regeringen anser att DAFSE:s vägran att intyga riktigheten av

8 — Se domen i det ovannämnda målet Proderec mot kommissionen, punkt 74.

en del av utgifterna utgör ett verkligt beslut om att utgifterna inte är bidragsberättigande, varigenom kommissionen inte längre kan pröva huruvida sådana utgifter vars riktighet inte har intygats är bidragsberättigande utan endast skall granska de utgifter vars riktighet DAFSE har intygat.

43. Vad gäller begreppet "utgifter som inte är bidragsberättigande" har den portugisiska regeringen noterat att detta inte uteslutande hänför sig till en abstrakt definition av den typ av utgifter som kan finansieras i enlighet med bestämmelserna i artikel 1 i förordning nr 2950/83, utan även används för att identifiera alla sådana utgifter som inte kan beaktas i den slutliga granskningen av det återstående beloppet.

44. Kommissionen har påpekat att det behöriga organet i en medlemsstat vid intygandet av att en ansökan om utbetalning av återstående belopp är materiellt och räkenskapsmässigt riktig kan ställas inför två typer av situationer:

a) Det behöriga organet upptäcker utgifter som omedelbart kan anses vara icke bidragsberättigande, såvitt de inte ingår i den typ av utgifter som föreskrivs i artikel 1 i förordning nr 2950/83. Dessa utgifter utesluts i så fall redan vid den första granskningen från ansökan om utbetalning av det återstående beloppet.

b) Det behöriga organet upptäcker utgifter som i enlighet med artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 inte kan anses vara ett utnyttjande av EFS-stödet enligt villkoren i beslutet om godkännande.

45. Trots att utgifterna i fråga i det andra fallet enligt deras egenskap är bidragsberättigande för finansieringen av åtgärden anses de dock inte vara bidragsberättigande för utbetalningen av det återstående beloppet, då de inte har verkställts enligt villkoren i beslutet om godkännande eller i överensstämmelse med de kriterier avseende lagenlighet, god förvaltning och förhållandet mellan kostnader och effektivitet som föreskrivs i nationella och gemenskapsrättsliga bestämmelser.

46. Härav följer att de utgifter i det andra fallet — som för övrigt är det mest förekommande — vars riktighet inte kan intygas är de utgifter som är bidragsberättigande för finansieringen av åtgärden, men som på grund av sättet på vilket de har uppkommit inte kan godkännas vid utbetalningen av det återstående beloppet.

47. För att i enlighet med artikel 5.4 andra meningen i förordning nr 2950/83 intyga den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning, skall DAFSE följaktligen klassificera utgifterna i utgifter som är bidragsberättigande och utgifter som inte är bidragsberättigande, i både snäv och vid mening, såsom anges i punkterna a) och b) ovan.

Bedömning

48. Av den portugisiska regeringens och kommissionens synpunkter framgår det, enligt min mening, på ett övertygande sätt att ett beslut av en medlemsstat som består i att vägra intyga vissa utgifters riktighet väl avser det förhållandet att dessa utgifter inte är bidragsberättigande med avseende på den åtgärd för vilken ESF-stödet har beviljats.

49. Det har i samband med den fjärde och den femte frågan emellertid framgått att en medlemsstat endast kan lämna förslag i detta avseende, då det enbart är kommissionen som "får innehålla, minska eller dra in stödet" (artikel 6 i förordning nr 2950/83).

50. I motsats till den portugisiska regeringens uppfattning är således utgifterna i fråga verkligen bidragsberättigande endast om kommissionen har fattat ett beslut med detta innehåll. Detta innebär att medlemsstaten även till kommissionen skall lämna förklaringar till varför den inte har ansett sig kunna intyga riktigheten av vissa utgifter.

51. Jag föreslår följaktligen att domstolen skall besvara den första frågan på så sätt att ett beslut av en medlemsstat att inte intyga att en del av utgifterna för en utbildningsåtgärd som samfinansieras av ESF är materiellt och räkenskapsmässigt riktiga skall anses som ett förslag till kommissionen om att den skall anse att dessa utgifter inte är bidragsberättigande.

Den andra och den tredje frågan samt den sjätte frågans första del

52. Den nationella domstolen har ställt sin andra fråga i huvudsak för att få klarhet i huruvida minskningen av det nationella stöd som ett behörigt nationellt organ har beslutat om till följd av sitt beslut att inte intyga riktigheten av vissa utgifter, medför en motsvarande proportionell minskning av gemenskapsstödet, eftersom en omprövning av gemenskapsorganen av rättelsen eller av den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten därefter skulle bli överflödig och ogenomförbar.

53. Den nationella domstolen har i redogörelsen för motiven till sitt beslut om hänskjutande förklarat sitt ställningstagande på följande sätt:

"För det fall den behöriga nationella myndigheten vid utövandet av sin befogenhet att intyga att belopp som uppgivits är materiellt riktiga inte skulle intyga, helt eller delvis, den faktiska riktigheten av

vissa utgifter förefaller det, *med avseende på det nationella stödet*,[9] som om frågan klart avgörs utan att någon ytterligare handling är nödvändig (särskilt från EG-kommissionen) och rent av utan att det är nödvändigt att invänta kommissionens slutliga beslut i fråga om den slutliga utbetalningen. *Vad beträffar ESF:s stöd*,[10] förefaller det som om gemenskapsstödet oåterkalleligen sänks till det belopp som motsvarar de utgifter vars riktighet har intygats och att *gemenskapsstöd är uteslutet för utgifter vars riktighet inte har intygats*,[11] utan att detta utgör ett intrång i den behörighet som tillkommer den gemenskapsinstitution som är behörig att sänka stödet."

54. Den nationella domstolen har i sin tredje fråga därefter velat få veta huruvida kommissionen likaledes inte längre har något utrymme för skönsmässig bedömning och inte längre har behov av att fatta ett slutligt beslut i det fall då en medlemsstat beslutar att *helt och hållet* dra in det nationella stödet efter en ansökan om utbetalning av det återstående beloppet.

55. Supremo Tribunal Administrativo har slutligen i den sjätte frågans första del ställt frågan huruvida befogenheten som förbehålls kommissionen att innehålla, minska eller dra in stöd från ESF får återverkningar på "det nationella stödet".

56. Det räcker i sig att i det avseendet svara att, eftersom det endast är kommissionen som kan fatta det slutliga beslutet om ESF-stödet, kan en medlemsstats tidigare beslut inte minska eller dra in det nationella stödet. Det är *a fortiori* inte tänkbart att en medlemsstat så att säga skulle kunna ställa kommissionen inför fullbordat faktum, genom att i dess ställe besluta om minskning eller indragning av gemenskapsstödet. Domstolen kommer kanske att besluta sig för detta kortfattade svar.

57. Då den portugisiska regeringen försvarar den motsatta ståndpunkten anser jag dock att det ankommer på generaladvokaten att ta utförligare ställning i dessa frågor.

58. Den portugisiska regeringen anser att en vägran att intyga riktigheten av vissa utgifter och en efterföljande vägran att bevilja ett nationellt finansiellt bidrag automatiskt medför att ESF fattar ett motsvarande beslut om att vägra finansiering.

59. Enligt den portugisiska regeringen förhåller det sig så, eftersom medlemsstaten har exklusiv behörighet att bevilja ett nationellt finansiellt stöd och därigenom förhindrar kommissionen att godkänna utgifter och att ålägga medlemsstaten att delta i finansieringen av sådana utgifter som denna inte har ansett vara motiverade.

9 — Min kursivering.
10 — Min kursivering.
11 — Min kursivering.

60. Om kommissionen dessutom godkände sådana utgifter skulle den åsidosätta bestämmelserna i artikel 5.1 i beslut 83/516, då "finansieringsstrukturen för en åtgärd som fastställts genom beslut om godkännande av en ansökan om bidrag är underställd bidragssatser som fastställs för vart och ett av de organ som samfinansierar åtgärden (EFS och OSS), vilka inte kan ändras ens i fall av ändring av finansieringsbeloppen (se artikel 5 i beslut 83/516 och artikel 3 i förordning nr 2950/83 i dess lydelse enligt förordning nr 3823/85)".

61. Den portugisiska regeringen anser för övrigt att "om medlemsstaten själv, som slutligen förmodas ha intresse av att strukturfonderna betalar, redan har tagit initiativet till att förklara att en del av ansökan inte kan motiveras, tjänar det ingenting till att överbelasta kommissionen genom att ålägga den skyldighet att bedöma även denna del av ansökan".

62. Kommissionen anser däremot att "det inte kan fastställas att det föreligger någon minskning av det nationella stöd som beslutats av det behöriga nationella organet" och att "denna tolkning inte heller kan grundas på artikel 5.4 i förordning nr 2950/83".

63. Kommissionen har tvärtom förklarat att "det behöriga nationella organet, i förevarande fall DAFSE, i själva verket har föreslagit en minskning som avser det nationella bidraget och gemenskapsstödet, en minskning som är föremål för ett slutligt beslut från kommissionen, vilket dock endast avser EFS-stödet".

64. Kommissionen har tillagt att beslutet om att inte intyga riktigheten av utgifterna med nödvändighet avser det totala belopp som beviljats för åtgärden i fråga och som får proportionella återverkningar på gemenskapsstödet och på det nationella bidraget, vilket fortfarande fastställs i förhållande till nämnda stöd.

Bedömning

65. Det är givet att EFS endast ingriper på begäran av en medlemsstat och att EFS-stödet enligt artikel 5.1 i beslut 83/516 inte kan överskrida det belopp med vilket den berörda medlemsstatens myndigheter bidrar.

66. Det är även givet att "utbetalningen av förskotten enligt artikel 5.1 och 5.2 i förordning nr 2950/83 hålls inne på begäran som görs i god tid av medlemsstaten i fråga". Det återstår att se om medlemsstaten efter detta skede ytterligare ensidigt kan minska eller dra in sitt bidrag. I likhet med kommissionen anser jag inte att detta är möjligt.

67. Domstolen har redan år 1984 fastställt att en medlemsstat, då den hos kommissionen ansöker om samfinansiering av ett projekt, samtidigt förbinder sig att svara för en lika stor finansiell kostnad som den som begärs av EFS. [12]

68. Från den tidpunkten har ett partnerskap upprättats mellan medlemsstaten och kommissionen. Partnerskapet innebär att samtliga efterföljande beslut skall tas i nära samråd.

69. Följaktligen gäller att "[o]m en åtgärd för vilken en ansökning om stöd har lämnats in eller stöd har beviljats inte kan genomföras eller endast kan genomföras delvis, skall medlemsstaten utan dröjsmål meddela kommissionen [...] detta" (artikel 5 i beslut 83/673).

70. På samma sätt följer att "[o]m förvaltningen av en åtgärd för vilken stöd har beviljats är föremål för en undersökning på grund av misstänkta oegentligheter, skall medlemsstaten utan dröjsmål meddela kommissionen detta" (artikel 7 i samma beslut).

71. Slutligen gäller att "[o]m stödet från fonden inte används enligt de villkor som har fastställts i beslutet om godkännande, får kommissionen innehålla, minska eller dra in stödet efter att ha gett den berörda medlemsstaten tillfälle att framföra sina synpunkter" (artikel 6.1 i förordning nr 2950/83).

72. Som framgått kan medlemsstaten förvisso själv föreslå en minskning eller en indragning av stödet, antingen genom att vid ansökan om utbetalning av återstående belopp vägra att intyga riktigheten av en del av utgifterna eller av samtliga utgifter, eller genom att till följd av den kontroll som skett efter utbetalningen av hela det nationella stödet och gemenskapsstödet föreslå en minskning eller en indragning av EFS-stödet.

73. Det är dock även i detta fall "kommissionen som i enlighet med artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 fattar det slutliga beslutet och ensam åtar sig det rättsliga ansvaret, gentemot biståndstagarna, för ett sådant beslut". [13]

74. Om medlemsstaten efter att ha fastställt oegentligheter följaktligen ensidigt kunde minska eller dra in sitt stöd och samtidigt gentemot kommissionen åberopa bestämmelsen enligt vilken EFS-stödet inte kan överstiga beloppet av det nationella finansiella stödet, skulle den till nackdel för kommissionen själv fatta det slutliga beslu-

12 — Se dom av den 15 mars 1984 i mål 310/81, EISS mot kommissionen (REG 1984, s. 1341), punkt 14.

13 — Dom i det ovannämnda målet kommissionen mot Lisrestal, punkt 29.

tet om minskning eller indragning av EFS-stödet.

75. Förstainstansrätten har i domen i målet Branco mot kommissionen [14] således, enligt min mening, med rätta avvisat påståendet, som kommissionen då själv försvarade, att det inte åligger denna att fatta något beslut om minskning av stödet i de fall då den nationella myndigheten anser att vissa utgifter inte är stödberättigande och till kommissionen återbetalar det förskott som felaktigt har utbetalats till sökanden.

76. Som förstainstansrätten har angett i punkt 40 i samma dom "... åligger [det] således kommissionen och inte medlemsstaten att fatta beslut om huruvida de utgifter som lagts fram av mottagaren av stödet överensstämmer med de villkor som har föreskrivits i beslutet om beviljande, varvid medlemsstaten skall samarbeta med kommissionen för att kontrollera att villkoren efterlevs".

77. Då kommissionen till följd av att medlemsstaten lagt fram ett förslag i den riktningen beslutar att utgifterna i fråga faktiskt är stödberättigande får detta automatiskt och omedelbart konsekvenser för nivån på såväl EFS-stödet som det nationella stödet.

14 — Dom i det ovannämnda målet, punkterna 38 och 39.

78. Svaret är därför jakande på den del av den sjätte frågan där den nationella domstolen har velat få klarhet i huruvida den befogenhet som förbehålls kommissionen utsträcks till innehållande, minskning eller indragning av det nationella stödet.

79. Det måste dessutom enligt min mening, och i motsats till vad den portugisiska regeringen tycks anse, anges att det knappast finns anledning att befara att kommissionen skulle insistera på att trots allt bibehålla samfinansieringen av EFS av sådana utgifter som medlemsstaten anser har varit orimliga eller oriktiga, eftersom en av kommissionens uppgifter just är att förhindra att gemenskapens medel används felaktigt.

80. Det kan dock uppkomma gränsfall där allvarliga överträdelser och den betydande minskning av stödet som måste följa därav kan ge anledning till svåra bedömningar, bland annat mot bakgrund av proportionalitetsprincipen. Det faktum att det behöriga nationella organet och kommissionen är skyldiga att genom det system som införts jämföra sina synpunkter i det avseendet gör att stödmottagarens legitima intressen kan skyddas. I förekommande fall måste EG-domstolen avgöra frågan.

81. Med hänsyn till vad som anförts ovan föreslår jag att den andra och den tredje

frågan samt den sjätte frågans första del skall besvaras på följande sätt:

"En minskning eller indragning av ett bidrag som det behöriga nationella organet föreslår skall alltid underställas kommissionen för ett slutligt beslut, som avser den del av bidraget som motsvarar stödet från ESF. Det slutliga beslutet har återverkningar på det nationella bidraget."

Den sjätte frågan

82. Den nationella domstolen har inom ramen för den sjätte frågan dessutom velat få klarhet i huruvida, om nu gemenskapsrätten inte utgör hinder för att det på det nationella planet behöriga organet innehåller, minskar eller drar in det nationella stödet, ett sådant beslut, efter det att det har ingetts en ansökan om utbetalning av återstående belopp, då får omedelbar och automatisk verkan när det gäller den motsvarande andelen av gemenskapsstödet och huruvida beslutet dessutom gör det möjligt för det nationella organet att kräva omedelbar återbetalning av

— det nationella stödet, och/eller

— gemenskapsstödet.

83. Jag har emellertid ovan förklarat att förutsättningarna som ligger till grund för denna fråga inte kan godtas.

84. Av detta följer att det är först från den tidpunkt då kommissionens slutliga beslut fattats som det nationella organet *slutgiltigt* kan kräva att stödmottagaren helt eller delvis skall återbetala det nationella bidraget och gemenskapsstödet.

85. Som kommissionen har påpekat utesluter gemenskapsrätten däremot inte att det behöriga nationella organet *som en säkerhetsåtgärd*, även före kommissionens beslut, kan kräva att mottagaren återbetalar vad myndigheten anser vara ett för högt uppburet belopp, exempelvis då det finns anledning befara att mottagaren går i konkurs.

86. Det är naturligtvis förståeligt att medlemsstaten har intresse av att försäkra sig om återbetalning av det nationella stöd som mottagaren uppburit felaktigt. Enligt artikel 6.2 i förordning nr 2950/83 är dessutom "den berörda medlemsstaten... subsidiärt ansvarig för återbetalningen av belopp som har betalats ut felaktigt... [av ESF]". Medlemsstaten kan således ha ett legitimt intresse av att handla på så sätt att återbetalningen av dessa belopp i sista hand inte kommer att belasta den.

87. Av samtliga dessa skäl föreslår jag följaktligen att domstolen, i likhet med kommissionen, skall fastslå "att gemenskapsrätten inte utgör något hinder för en medlemsstat att kräva omedelbar återbetalning av det nationella bidraget och/eller gemenskapsstödet, efter det att begäran om utbetalning av återstående belopp har överlämnats till kommissionen, så länge medlemsstaten fattar sitt beslut med förbehåll för kommissionens slutliga beslut" och att frågan huruvida medlemsstaten kan kräva en sådan återbetalning med förbehåll "är en fråga för nationell rätt som måste regleras på nationell nivå".

Den sjunde frågan

88. Den nationella domstolen har ställt sin sjunde fråga i huvudsak för att få klarhet i huruvida den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning av återstående belopp för en utbildningsåtgärd, enligt artikel 5.4 andra meningen i förordning nr 2950/83, kan intygas på ett giltigt sätt endast genom ifyllande av avsnitt 18 i den blankett som förekommer i bilaga 2 till beslut 83/673, när ansökan om utbetalning av återstående belopp överlämnas, eller huruvida det behöriga nationella organet senare, i en separat handling eller på en annan blankett, kan göra ett annat intygande än det första.

89. Den portugisiska regeringen är av den uppfattningen att fristen enligt artikel 6.1 i beslut 83/673 endast gäller överlämnandet av ansökningar om utbetalning av återstående belopp, men inte tvingar medlemsstaterna att samtidigt överlämna ett intygande av riktigheten av de uppgifter som dessa innehåller.

90. Den portugisiska regeringen har hävdat att DAFSE följaktligen kan fatta sitt beslut om intygande så länge som kommissionen, som inte behöver iaktta någon frist, inte har beslutat om ansökningarna om utbetalning av återstående belopp.

91. Kommissionen har för sin del understrukit att DAFSE vid den kontroll som den med stöd av artikel 7.1 i förordning nr 2950/83, [15] genom granskning och/eller ytterligare undersökningar, har befogenhet att göra, i detta fall inte har gjort ett intygande i den mening som avses i artikel 5.4 i förordning nr 2950/83. Kommissionen har i detta avseende hänvisat till domen i det ovannämnda målet Proderec mot kommissionen, enligt vilken "det intyg som avses i artikel 5.4 i förordning nr 2950/83 anses som en handling som utfärdas med förbehåll av medlemsstaten. En annan tolkning skulle påverka den ändamålsenliga verkan av artikel 7 i beslut 83/673, i vilken medlemsstaten uppmanas att meddela oegentligheter som rör förvaltningen av åtgärder som skall finansieras genom ESF".

15 — Kommissionen har uppenbart av misstag angett artikel 7.1 i förordning nr 2950/83. Det är i själva verket fråga om artikel 7 i beslut 83/673.

92. Kommissionen är av den uppfattningen att "intygandet av den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning av återstående belopp för en utbildningsåtgärd, enligt artikel 5.4 andra meningen i förordning nr 2950/83, inte förbjuder en medlemsstat att göra en omprövning av ansökan om utbetalning av återstående belopp och att i förekommande fall till kommissionen överlämna en reviderad ansökan om utbetalning av återstående belopp med förslag om minskning av stödet".

Bedömning

93. Det framgår av artikel 1 i beslut 83/673 att kommissionen kan besluta om ansökningar om utbetalning av återstående belopp enbart på grundval av blanketter varigenom dessa ansökningar skall underställas den nationella myndigheten och överlämnas till kommissionen. Det är fråga om en betydande formalitet, eftersom ansökningar om utbetalning av återstående belopp som inte gjorts på sådana blanketter som föreskrivs i bilaga 2 till beslut 83/673 inte kan tas upp till prövning. [16]

94. I bilaga 2 till beslut 83/673 finns den förlaga till blankett som det mottagande organet skall fylla i om det vill erhålla utbetalning av återstående belopp av det beviljade stödet. Det är denna blankett som skall lämnas till det nationella organet för att ge detta möjlighet att göra intygandet enligt artikel 5.4 i förordning nr 2950/83. I punkt 18 på blanketten finns ett särskilt avsnitt för detta ändamål.

95. Förstainstansrätten har i punkt 68 i domen i det ovannämnda målet Proderec mot kommissionen understrukit följande:

"Då mottagaren lämnar in en begäran om slutlig utbetalning av det finansiella stödet från ESF till en medlemsstats behöriga myndigheter kan dessa vidta tre olika åtgärder. De kan översända begäran såsom den är och intyga den faktiska och räkenskapsmässiga riktigheten av samtliga de utgifter som har angivits. De kan även översända denna ansökan till kommissionen och precisera att de intygar den faktiska och räkenskapsmässiga riktigheten av endast en del av de uppgifter som har angivits... De kan slutligen underlåta att vidta någon åtgärd, med risk för att mottagarens rätt att erhålla det belopp som ännu inte har utbetalats av det stöd från gemenskapen som denne har beviljats förverkas, för det fall medlemsstatens nationella myndigheters passivitet sträcker sig längre än den frist som med avseende på detta föreskrivs i artikel 6.1 i beslut 83/673. Såsom sökanden har hävdat utgör således den omständigheten att det inte har utfärdats något intyg om den faktiska och räkenskapsmässiga riktigheten av en utgift ett slutgiltigt beslut om finansieringen, *eftersom befogenheten att utfärda ett intyg enligt artikel 5.4 skall utövas inom en viss frist*". [17]

16 — Se av exakt samma skäl dom av den 7 februari 1990 i mål C-213/87, Gemeente Amsterdam och VIA mot kommissionen (REG 1990, s. I-221), vad gäller frågan huruvida ansökan om stöd kan tas upp till sakprövning.

17 — Min kursivering.

96. I artikel 6 i beslut 83/673 föreskrivs nämligen att ansökningar om utbetalningar måste nå kommissionen inom tio månader från den dag då den berörda åtgärden slutförts och att ingen utbetalning skall göras för stöd, om denna ansökning lämnas in efter det att denna tidsfrist gått ut.

97. Då intygandet således skall äga rum inom denna frist och finnas på en för detta reserverad plats på den blankett för ansökan om utbetalning av återstående belopp som förekommer i bilaga 2 i beslut 83/673 är det inte förvånande att det nationella organet, inför tillströmningen av ansökningar om utbetalning av återstående belopp, ser sig fångat i fällan mellan skyldigheten att med avseende på medlemsstatens ansvar kontrollera att utgifterna i ansökan är riktiga och skyldigheten att intyga riktigheten av utgifterna och att, vid äventyr att ansökan inte kan tas upp till sakprövning, överlämna ansökan till kommissionen.

98. Denna omständighet gör det möjligt att bättre förstå varför domstolen i beslut av den 12 november 1999, Branco mot kommissionen [18], har fastställt förstainstansrättens resonemang i den dom av den 15 september 1998 [19] som denna domstol avkunnat mellan samma parter.

18 — Mål C-453/98 P, REG 1999, s. I-8037.
19 — Mål T-142/97, REG 1998, s. II-3567.

99. Punkterna 77 och 78 i detta beslut har följande lydelse:

"77 Som förstainstansrätten anförde i punkt 48 i den överklagade domen föreskrivs i detta hänseende i artikel 6 i beslut 83/673 att ansökan om slutlig utbetalning måste nå kommissionen inom tio månader från den dag då utbildningen slutförts och att ingen utbetalning av stöd skall göras, om denna ansökan lämnas in efter det att denna tidsfrist gått ut. Förstainstansrätten konstaterade med rätta att, om kontroller av ansökans riktighet endast skulle kunna genomföras innan det intygas att ansökan om slutlig utbetalning är faktiskt och räkenskapsmässigt riktig, det skulle finnas risk för att medlemsstaten inte hinner lämna in denna ansökan inom ovannämnda tiomånadersfrist, vilket medför att det resterande stödet inte kan utbetalas. Förstainstansrätten fastslog således med rätta att det i vissa fall kan ligga i stödmottagarens intresse att den behöriga nationella myndigheten intygar att ansökan om slutlig utbetalning är faktiskt och räkenskapsmässigt riktig innan en kontroll av riktigheten av ansökan sker eller innan denna kontroll är avslutad.

78 Förstainstansrätten kunde således anse att det inte fanns några hinder för att en myndighet som DAFSE anlitar en professionell revisor, såsom IGF, för att få hjälp att kontrollera att uppgifterna i en ansökan om slutlig utbetalning är faktiskt och räkenskapsmässigt riktiga."

100. Då DAFSE har tagit upp ärendet till förnyad behandling och ändrat sin tidigare bedömning har den inte, som kommissionen med all rätt har understrukit, gjort något intygande för andra gången av den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av uppgifterna i den mening som avses i artikel 5.4 i förordning nr 2950/83.

101. DAFSE har däremot utövat den kontrollbefogenhet som den ges enligt artikel 7 i beslut 83/673. Denna befogenhet är inte underkastad någon frist om förverkande av rätt enligt artikel 6 i beslut 83/673 och kan således utövas efter det att riktigheten av ansökan om utbetalning av återstående belopp har intygats, om DAFSE genom en granskning som gjorts innan stödmottagaren överlämnat ansökan om utbetalning av återstående belopp utsatts för risken att fristen gått ut.

102. Jag föreslår följaktligen att domstolen skall besvara den sjunde tolkningsfrågan på så sätt att den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning av återstående belopp för en utbildningsåtgärd, enligt artikel 5.4 andra meningen i förordning nr 2950/83, kan intygas på ett giltigt sätt endast genom ifyllande av avsnitt 18 i den blankett som kallas "Ansökan till Europeiska socialfonden om utbetalning av återstående belopp", som förekommer i bilaga 2 till beslut 83/673. Detta intygande hindrar dock inte en medlemsstat från att senare göra en omprövning av ansökan om utbetalning av det återstående beloppet och, i förekommande fall, till kommissionen inge en reviderad ansökan vari det föreslås att stödet skall minskas.

Förslag till avgörande

103. Med hänsyn till vad som anförts ovan föreslår jag att domstolen skall besvara frågorna från Supremo Tribunal Administrativo på följande sätt:

Den fjärde och den femte frågan

Ett intygande av huruvida uppgifterna i en ansökan om utbetalning av återstående belopp är materiellt och räkenskapsmässigt riktiga skall anses innefatta en bedömning av huruvida de utgifter som har uppkommit är rimliga och motiverade.

Den första frågan

Ett beslut av en medlemsstat att inte intyga att en del av utgifterna för en utbildningsåtgärd som samfinansieras av Europeiska socialfonden är materiellt och räkenskapsmässigt riktiga skall anses som ett förslag till kommissionen om att den skall anse att dessa utgifter inte är bidragsberättigande.

Den andra och den tredje frågan samt den sjätte frågans första del

En minskning eller indragning av ett bidrag som det behöriga nationella organet föreslår skall alltid underställas kommissionen för ett slutligt beslut, som avser den del av bidraget som motsvarar stödet från Europeiska socialfonden. Detta slutliga beslut har återverkningar på det nationella bidraget.

Den sjätte frågan

Gemenskapsrätten utgör inget hinder för en medlemsstat att efter överlämnandet till kommissionen av ansökan om utbetalning av det återstående beloppet kräva omedelbar återbetalning av det nationella bidraget och av gemenskapsstödet, med förbehåll för kommissionens slutliga beslut. Med hänsyn till detta förbehåll är den ställda frågan en fråga för nationell rätt som skall avgöras på nationell nivå.

Den sjunde frågan

Den materiella och räkenskapsmässiga riktigheten av de uppgifter som anges i ansökan om utbetalning av återstående belopp för en utbildningsåtgärd, enligt artikel 5.4 andra meningen i rådets förordning (EEG) nr 2950/83 av den 17 oktober 1983 om genomförandet av beslut 83/516/EEG om Europeiska socialfondens uppgifter, kan intygas på ett giltigt sätt endast genom ifyllande av avsnitt 18 i den blankett som kallas 'Ansökan till Europeiska socialfonden om utbetalning av återstående belopp', som förekommer i bilaga 2 till kommissionens beslut 83/673/EEG av den 22 december 1983 om förvaltningen av Europeiska socialfonden (ESF). Detta intygande hindrar dock inte en medlemsstat från att senare göra en omprövning av ansökan om utbetalning av det återstående beloppet och, i förekommande fall, till kommissionen inge en reviderad ansökan vari det föreslås att stödet skall minskas.